56

மாமன் வரவு

கிருஷ்ணமூர்த்தி மாமா வரப்போகிறது என்று அம்மா சொன்னாள்.

எனக்கு ஐஸ் கட்டிகளை வாரி வயிற்றில் கொட்டியது மாதிரி இருந்தது.

"எப்போம்மா?" என்றேன் துள்ளிக்கொண்டு. மாமா வருது என்கிற செய்தியைத் துள்ளாமல் நின்று கொண்டு கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளமுடியாது என்னால். அக்காவைப் பார்த்தேன். புத்தகங் களை மேசைமேல் அடுக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். ஏதோ தனக்குச் சம்பந்தம் இல்லாதது போல. மாமாவின் வருகை அவளுக்குப் பிடிக்காமல் இருக்குமோ? அப்படியெல்லாம் இருக்காது. ஏன் இவள் அந்தச் சேதியைக் கேட்டும் 'உம்'மென்று இருக்கிறாள். ஆனால், அவள் முகமும், கண்ணும் மட்டும் சிரித்துக் கொண்டி ருந்தன. அக்கா ஏன் இப்படி ஆகிப் போனாள்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி மாமா சும்மா வருவதில்லை. வருஷத்துக்கு ஒருமுறை கோடை விடுமுறை நாள்களின் போது வரும். ஒரு மாசம் தங்கும். என்னையும் ராஜேஸ்வரி அக்காவையும் இழுத்துக்கொண்டு சுற்றும். எங்களுக்கு லீவு போவதே தெரியாது.

மாமாவை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். ஏன்? அக்காவுக்கும் தான் பிடிக்கும். சிரித்துச் சிரித்துக் கொண்டு, எங்களைச் சிரிக்க வைத்துக் கொண்டு பேசும். எத்தனை ஐஸ்கிரீம் கேட்டாலும் வாங்கித் தரும். சினிமாவுக்கு அழைத்துப் போகும். சினிமா பார்த்தால் கண் கெட்டுவிடும். அப்புறம் நாங்களே கெட்டுப் போய் விடுவோம் என்று அப்பா என்னையும் அக்காவையும் சினிமாவுக்கே அனுப்பமாட்டார். சினிமா பார்த்து நாங்கள் எப்படிக் கெட்டுப் போவோம், என்று எங்களுக்குப் புரிந்ததேயில்லை. ஆனால் மாமாவுடன் போனால் மட்டும் அப்பா ஒன்றும் சொல்வதில்லை.

போனமுறை மாமா வந்தது இப்போதும் ஞாபகம் இருக்கிறது. போன வருஷம் என்ன காரணத்தாலோ அது வரவில்லை. அதுக்கு முந்தின வருஷம் வந்தது. நான் ஆறாவதும் அக்கா ஒன்பதாவதும் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். சட்டென்று ஒரு பெரிய மனுஷன் வருகிறாப்போல இருந்தது அது வரும்போது. நான் அதன் இடுப்புக்குத்தான் உயரம் இருந்தேன். பாண்ட்டும், உள்ளே சட்டையை விட்டுக் கொண்டு 'கே' என்று பொறித்த பெல்ட் கட்டிக் கொண்டு மரவட்டையை எடுத்து வைத்துக் கொண்டாற்போல மீசையும், பெருச்சாளி மாதிரி ஷூக்களும்... மாமா அடையாளமே தெரியாமல் இருந்தது. 'ஏய்... நட்ராஜா' என்று என்னைக் கட்டிக் கொண்டது. அக்காவைப் பார்த்து, 'அடே...! தம்மாத்தூண்டு இருந்தே போனமுறை வந்தபோது! இப்போ என்னைவிட உசரமாயிட்டியே...!' என்றது சிரித்துக்கொண்டு. அக்கா, ரொம்ப வாயாடி என்று பெயரெடுத்தவள். ஒன்றும் பேசாமல், மறைப்புக்காக வைத்தி ருந்த தட்டிக்குப் பின்னால் போய் நின்றுகொண்டு, ஒற்றைக் கண் தெரிய அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அக்காவுக்குச் சமீபக காலங்களில் ரொம்பத்தான் வெட்கம் வந்து விடுகிறது. ஆண் பிள்ளைகள் யார் வீட்டுக்கு வந்தாலும், அவள் தட்டி மறைப்புக்குள் போய் விடுவாள்.

அக்கா, மாமாவைப் பார்த்து ஓடிப் போகும் போது அம்மா சொல்வாள். "பெண் வளர்த்தி பீர்க்கு வளர்த்தி மாதிரிடா... நேத்துப் பார்த்து இன்னிக்குப் பார்த்தா கூட வளர்த்தி தெரியுமே...!' என்பாள். அப்புறம் மாமா கேட்கும். "எதுக்கு என்னைப் பார்த்ததும் ஓடி ஒளிஞ்சுக்கிறா...?" அம்மா சொல்வாள்; "கட்டிக்கப் போறவனைப் பார்த்தா பொம்மனாட்டிகளுக்கு வெக்கம் வரத்தான் செய்யும்." மாமா ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டு கேட்கும். "அட...! அப்போ ராஜேஸ்வரி பொம்மனாட்டியா ஆயிட்டான்னு சொல்றியாக்கா...?"

சாயங்காலம் நாலு அடித்தவுடனேயே நாங்கள் வெளியே புறப்படத் தயாராகிவிடுவோம். பள்ளிக் கூடத்தைத் தவிர வேறு இடங்களுக்கு அக்கா போவதே குறைவு. அப்பாவின் கெடுபிடி அப்படி. பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகும்போது யூனிஃபார்ம் டிரஸ் தான். மரத்தூள் மாதிரி ஒரு நிறம். இதைவிட மோசமான நிறத்தை யாராலும் கண்டு பிடிக்கவே முடியாது. பாவம், அக்கா ஸ்கூல் பெண்கள் அத்தனை பேருமே அழுதிருப்பார்கள். ஆகையால், அக்கா அபூர்வமாக இந்த மாதிரி வெளியே கிளம்புகிற நேரத்தில் திருவிழாவுக்குப் போகிற மாதிரி உடுத்திக் கொள்வாள்.

"பத்திரம் பத்திரம்" என்ற அம்மாவின் வார்த்தைகளையும் "ஜாக்கிரதை... ராத்திரி எட்டு மணிக்குள்ளே வந்தடணும்..." என்ற அப்பாவின் வார்த்தைகளையும் வாங்கிப் பாக்கெட்டுக்குள் போட்டுக்கொண்டு கிளம்புவோம். என்ன அர்த்தம் இல்லாத வார்த்தைகள்...

முதலில் கடைத்தெருவில் இருக்கிற அந்தப் பழங்காலத்து ஐயர் ஓட்டல். மாமாவுக்கு அந்த ஓட்டல்தான் பிடிக்கும். முதலில் ஓர் இனிப்பு. அது எதுவாக இருந்தாலும் எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. அக்கா மட்டும், வேணாம் வேணாம் என்று மறுக்கும். பெண்கள் என்றாலே அப்படியெல்லாம் சொல்ல வேண்டும் போலும். ஆனால் சாப்பிடும். அப்புறம் ஒரு காரம். மாமாவுக்கு அதுவே போதுமான தாக இருக்கும். அக்கா 'போதும் போதும்' என்று மன்றாடும் நான் காரத்துக்கு அடுத்துத் தோசையில் அல்லது பூரி—கிழங்கில் குறியாய் நிற்பேன்.

எனக்குப் பூரிக்கிழங்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். பொம்மென்று பாப்பாக் கன்னம் மாதிரி உப்பிக்கொண்டு இருக்கும். பூரிகள். சுட்டு விரலை நடுவில் விட்டு உடைத்தால். 'பொக்'கென்று ஆவி பறக்கும் பூரிகள், சூடாகக் கோதுமை வாசனையோடு, உருளைக் கிழங்கு மசிய லைத் தொட்டு வழித்துக் கொண்டு உள்ளே தள்ளினால் ஸ்...ஸ்...ஆ...

"எது வேணும்னாலும் சாப்பிடு" என்று மாமா சொல்லும். அக்கா மட்டும், கண்களை உருட்டி என்னைப் பார்த்து முழிக்கும்.

"அசிங்கம்! வீட்டுல சாப்பிடறதே இல்லையா நீ! சுத்த அலைஞ்சானா இருக்கியே" என்று அடிக்குரலில் என்னைத் திட்டும்.

"உஸ்... அவனுக்குச் சாப்பிடணும்னு தோணுது... சாப்பிடட் டுமே... நீ எதுக்குத் தடுக்கறே...?" என்று மாமா அக்காவைப் பார்த்துச் சொல்லும். அக்காவுக்கு நான் என்னவோ அவமானகரமான காரியம் செய்கிறது போல் எண்ணம். நாசூக்கு இல்லாமல் நான் திங்கறேனாம். பெண்கள் என்றால் இந்தத் தளுக்கெல்லாம் வேணும் போலும்.

வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டு கடைத்தெருவை வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டு. மாமா ஒவ்வொருமுறை வரும் போதும் ஏதாவது பரிசுப் பொருள் எங்களுக்கு வாங்கிக் கொடுக்கும். போன முறை எனக்குக் கைகுட்டையும் பர்ஸுஂம், அக்காவுக்கு ஏதோ அழகழகான மணிகள் கோத்த மாலையும் வாங்கிக் கொடுத்தது. அக்கா 'வேணாம் வேணாம் மாமா' என்றது. ஆனால் ஆசையாக அந்த மாலையையே

பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. வேணாம் என்றால் வேணும் என்று அர்த்தம் போலும் அக்காவுக்கு.

மாமாவை எனக்கு ஏன் பிடித்தது? இப்போது யோசித்துப் பார்க்கிறேன். காரணம் புரிகிறாற்போல இருக்கிறது. "கிளாஸ்லே என்ன ராங்க்டா?' என்று கேட்டு உதட்டைப் பிதுக்கியதில்லை. என் அசட்டுத்தனங்களை இரத்தம் வரக் குத்திக் காட்டியதில்லை. என்னைச் சிறு பையனாக நடத்தியதில்லை. சினிமாவில், முனை சீட்டில்தான் எனக்கு உட்கார விருப்பம். மாமா எத்தனை பெரியவர். அது இஷ்டப்பட்டால் நான் மறுக்க முடியுமா என்ன? இருந்தும், மாமா முனை சீட்டை எனக்குக் கொடுப்பார். அந்த மாமாதான் வரப்போகிறார்.

மாமா வந்தே விட்டது. பன்னிரண்டு மணி சுமாருக்கு சூட்கேஸோடு வந்தது.

அடேயப்பா! என்ன உசரம்...! "குனிஞ்சு வாடா... குனிஞ்சு வாடா!" என்றாள் அம்மா. வாசல் நிலையில் இடித்துக்கொண்டு விடுமோ என்று தம்பி மேல்தான் என்ன கரிசனை. எங்களை யெல்லாம் பார்த்துச் சிரித்தது. மாமாவுக்குத்தான் என்ன அழகான பல் வரிசை. மீசை, கோடு போட்டது போல, ஸ்லாக் சர்ட், வான நீலம். வெள்ளை பாண்ட். தொள தொள இல்லாமல் சிக்கெனப் பிடிக்கும் உடை. தூண் நிற்கிற மாதிரி நின்றது அது.

"வா மாமா...!" என்றேன்.

இந்த நேரத்தில் அக்கா என்ன செய்யவேண்டும்? டக்கென்று பாய்ந்து ஓடி, கூடத்துத் தட்டி மறைப்பில் நின்று கொண்டு ஒற்றைக் கண்ணால் பார்க்க வேண்டுமே, என்ன ஆச்சரியம். அக்கா, அந்தப் பச்சைப் பாவாடையும் பச்சைத் தாவணியும் போட்டிருந்தது. அது ஓடவில்லை. மெல்ல மாமாவின் அருகில் வந்து "வாங்க மாமா!" என்றது. பல் தெரியாமல் கண்ணால் சிரித்தது. பிறகு சூட்கேஸை எடுத்துப் போய், மாமா தங்கப் போகும் அறையில் வைத்தது. பிறகு அடுப்பங்கரைப் பக்கம் போய்விட்டது.

"அம்மா சௌக்கியமா...?" என்றாள் அம்மா. அம்மா பாட்டியை விசாரித்தாள்.

"இருக்காங்க... உன்னைத்தான் பார்க்கணும்னு சொல்லிக் கிட்டிருக்காங்க..."

"அம்மா தலையை நட்டுக் கொண்டிருந்தது. அம்மா. அவள் அம்மாவை நினைத்துக் கொண்டாள் போலும்.

"சரஸ்வதியை யாரோ வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனாங்களாமே...?"

"ஆமாம் அக்கா... இருபத்தஞ்சு பவுன் போட்டு, கல்யாணமும் பண்ணி வைக்கச் சொல்றாங்க..." என்றது மாமா. மாமாவிடம் என்னவோ குறைந்துவிட்டது, போலிருந்தது. என்ன அது? ஆமாம், வார்த்தைக்கு வார்த்தை சிரித்துக் கொள்ளுமே... அது இல்லை, மாமா எங்கே போட்டு விட்டது சிரிப்பை?

"மாப்பிள்ளை என்ன வேலை பார்க்கறார்...?"

"காலேஜ்ல வாத்தியாரா இருக்கார்கா... நல்லா இருக்கார்..."

"ம்... பணத்துக்கு என்ன பண்ணப் போறே..."

"வீட்டை அடமானம் வைக்க வேண்டியதுதான்..."

அம்மா தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள். அக்கா கையில் காபியோடு வந்து மாமாவிடம் கொடுத்தது. மாமா, காப்பியை வாங்கிக் குடித்தது.

"அக்கா... ராஜேஸ்வரி காப்பி போட்டா மட்டும் ஒரு அலாதியான மணம் வருதே, அது எப்படி...?" என்றது மாமா. அப்பப்பா! ஒரு வழியாக மாமா திரும்பி வந்துவிட்டது.

"அது சரி... கட்டிக்கப் போறவ குடுக்கறா இல்லியா... அது அப்படித்தான் இருக்கும்" என்றாள் அம்மா, குதூகலமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டும்.

"போம்மா...!" என்றது அக்கா. இது மாதிரி நேரத்தில் பார்க்க வேண்டுமே, என் அக்கா கூட அழகாகத்தான் இருக்கிறது. அக்கா, அம்மா பக்கத்தில் கொஞ்சம் உள்ளடங்கின மாதிரி உட்கார்ந்து கொண்டது.

"உன் வேலை விஷயம் என்னாச்சு...?"

"கெடச்சுடும்னு நினைக்கிறேங்க்கா... அநேகமா? ஜுலை மாசத்துல ஆர்டர் வந்துடும்..."

"நல்ல படியா ஆவட்டும்..." என்றவாறு அக்காவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அம்மா. அக்கா, தாவணியின் ஓரங்களை நீவி விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மணிமாலையைப் பல்லால் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள். மாமா வாங்கிக் கொடுத்த மாலைதான் அது. அக்காவின் முகம் சிவந்து போய் இருந்தது. அடிக்கடி இது மாதிரி ஆகிவிடுகிறது அக்காவுக்கு.

நான் என்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிற நேரம் இதுதானே... 'மாமா ரத்னா பாலஸில் 'சிட்டி லைட்ஸ்' ஓடுது மாமா... இன்னிக்கு சாயங்காலம் போலாமா...?' என்றேன்.

"அவன் கவலை அவனுக்கு..." என்றாள் அம்மா மாமாவைப் பார்த்துக் கொண்டு.

மாமா சிரித்துக் கொண்டு, "ஓ...! போலாமே..." என்றது.

சொன்னபடியே கிளம்பவும் செய்தது. நான் சட்டையையும், அரைக்கால் சட்டையையும் மனக் கஷ்டத்தோடு அணிந்து கொண்டேன். அரைக்கால் சட்டை என்றால் இடுப்பில் இருந்து முட்டி வரைக்கும் தொங்குகிற கால் சட்டை. கொஞ்சம் தூக்கலாக இருந்தால் என்ன?' 'வளர்ற பிள்ளை. தாராளமா தைப்பா' என்று அப்பாகூட இருந்து சொன்னதால் தைக்கப்பட்ட கால் சட்டை.

மாமா கேட்கும். 'ஏண்டா அரைக்கால் சட்டைன்னா நெஜமாவே அரைக்கால் வரைக்கும் இருக்கணுமாடா!'

இந்த அப்பா இப்படித்தானே என்னை வதைப்பது வழக்கம். இருந்தாலும் கால் சட்டை இல்லாமல் எப்படி வெளிக் கிளம்புவது? போட்டுக் கொண்ட பிறகுதான் கவனித்தேன், அக்கா கிளம்பாததை.

'என்னக்கா... நீ சினிமாவுக்கு வரலியா...?' என்றேன்.

அக்கா என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தது. 'சீ' என்றது. "அவ வரமாட்டா... நீ போ..." என்றாள் அம்மா.

"ஏன்...?"

"அப்படித்தான்... நீ போயேன்... ஏன் எப்படின்னு கேட்டுக்கிட்டு இருந்தா அறை விழும்..."

நான் மாமாவின் அறைக்குப் போனேன். அது பவுடர் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. பவுடர் தூசு.

"மாமா... அக்கா வரலியாமே...!" என்றேன்.

"சரி..."

"நீ கூப்பிடேன்..."

"வேணாம்..."

"ஏன்...?"

"வரலேன்னா சரி எதுக்குக் கட்டாயப் படுத்தணும்...?"

"நீ கூப்புட்டா வரும்..."

"அம்மா என்ன சொல்லிச்சு...?"

"அக்கா வராதுன்னு சொன்னாங்க..."

"கரெக்ட் அக்கா வராதுதான்... நாம போவோம்...!"

இந்தப் பெரியவர்கள் இப்படித்தான். மூடி மூடித்தான் பேசு வார்கள். ஏன் என்றால் அறைவேன் என்கிறார்கள். வராவிட்டால் மிச்சம்.

ஐயர் ஓட்டலில் வயிறு ஊதத் தின்றோம். சினிமாவுக்குப் போனோம். ராத்திரி வந்து சாப்பிட்டோம். அக்கா, ஏற்கெனவே சாப்பிட்டிருந்தது போலும். நானும் மாமாவும் சாப்பிட்டோம். அம்மாதான் பரிமாறினாள். மாமாவுக்கென்று எப்பவுமே அம்மா ஸ்பெஷலாக சமைப்பாள். வஞ்சனை மீன் வறுவலும், வெங்காய சாம்பாரும் வைத்திருந்தாள். மாமா மோருக்கு வந்துவிட்ட பிறகும் நான்சாம்பாரைத் தாண்டவில்லை. அப்பா வந்திருந்தார். அப்பா சாப்பிடப் பதினொன்று ஆகும்.

அப்பா மொட்டை மாடியில் காற்றாட உலாத்திக் கொண்டிருந்தபோது, நானும் மாமாவும் மேலே போனோம். அம்மாவும் வந்து சேர்ந்தாள்.

"வீட்டை அடமானம் வைக்கப் போறேன்னு சொன்னியாமே...?" என்றார் அப்பா.

"ஆமாம் மாமா. பணத்துக்கு வேற வழி?"

"எவ்வளவுக்கு?"

"இருபத்தையாயிரம் இருந்தா போதும் மாமா... சமாளிக்கலாம்..."

"பண்ணித்தான் ஆகணும்... வீட்டுல பொண்ணை வச்சிட்டிருக்கிறது ஒரு சுமைதான். ஆனா, வட்டியும் குடுத்து, முதலும் கொடுத்து வீட்டை மீட்க முடியுமா உன்னால...? உனக்குன்னு ஒரு வீடு வாணாமா...? உனக்கும் கல்யாணம் ஆகணும்பா..." என்றார் அப்பா மாமாவைப் பார்த்துக் கொண்டு.

மாமா சும்மா இருந்தது.

"சரி... பார்ப்போம்... நான் ஒரு பதினைஞ்சு ரூபாய்க்கு ஏற்பாடு பண்றேன். நீ வீட்டுமேல பத்து வாங்கு... சீக்கிரம் ஒரு தேதியை வச்சு முடிச்சுடுவோம்..." என்றார் அப்பா.

"உங்களுக்கு மேல மேல சிரமம் கொடுத்துக்கிட்டு இருக்கேன் மாமா... என் படிப்புச் செலவையெல்லாம் நீங்கதான் பண்ணீங்க...

உங்களுக்கு இந்தக் கடனையும் ஏற்படுத்திட்டு நான் எப்படி அடைக்கப் போறேன் மாமா...?"

"சர்த்தான் விடு... நான் உனக்குக் குடுத்ததும், குடுக்கறதும் கடனா... நீயும் எனக்கு ஒரு பிள்ளைதாம்பா... உன் தங்கை கல்யாணத்தை முடி, வேலை கிடைச்சா பாரு... இல்லேன்னா அம்மாவையும் அழைச்சுக்கிட்டு இங்கியே வந்துரு... ஒரு பிசினஸ் ஏற்பாடு பண்றேன். அடுத்த வருஷம் உன் கல்யாணத்தை முடிச்சுடுவோம்... ராஜேஸ்வரிக்கும் வயசாயிட்டிருக்கில்லே..." என்றார் அப்பா.

நிலவு இருந்தது வானத்தில். மாமா கண்கள் கலங்கியிருந்தது போலத் தோன்றியது.

"என்னடா இவன்... எதையோ கொடுக்கிற மாதிரி கொடுத்து, பொண்ணைத் தலையில கட்டறான்னு நினைக்கிறியாப்பா...? என்றார் அப்பா.

"சேச்சே...! என்ன மாமா... நான் ராஜேஸ்வரியை ரொம்ப விரும்பறேன்... அதுக்கும் இஷ்டமிருந்து உங்களுக்கும் விருப்பமிருந்தா..."

அந்த நேரம் பார்த்து அக்கா பால் டம்ளர்களை எடுத்துக் கொண்டு மேலே வந்தது. நான் ஒரு டம்ளரையும், மாமா ஒரு டம்ளரையும் வாங்கிக் கொண்டோம்.

அப்பா அக்காவிடம் "என்னம்மா ராஜி, உன் மாமன் உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேங்கிறான். உனக்கு இஷ்டம் தானே...? அவன் கேக்கிறான் சொல்லு..." என்றார்.

"போப்பா...!" என்றது அக்கா. அப்பப்பா! அது முகம்தான் என்ன அழகு. இந்தப் பெண்களுக்கே அழகு, அவ்வப்போது வந்து போகிற சமாசாரம் என்று இப்போது தோன்றுகிறது.

அப்பா வழக்கத்துக்கு மாறாகச் சிரித்தார். ரொம்ப கடகடத்த சிரிப்பு. அப்பா அப்படிச் சிரித்து நான் பார்க்க நேர்ந்ததில்லை. திடீரென்று என் முன்னால், தான் ரொம்ப வித்தியாசமாகி விட்டாற் போல் உணர்ந்த அப்பா, திரும்பவும் பழைய அப்பாவாக ஆகி "என்னடா... உனக்கு இங்க என்ன வேலை...? போய்ப்படு..." என்றார்.

சே! இந்தப் பெரியவர்களே மோசம் என்று நான் இறங்கி வந்துவிட்டேன்.

மாமா அப்புறம் மூன்று நாள்தான் இருந்தது. கல்யாண வேலை இருக்கிறதென்று புறப்பட்டுவிட்டது.

மத்தியானம் சாப்பாடு ஆனவுடன் மாமா கிளம்பியது. அக்கா என்னை கூப்பிட்டுக் கொண்டு கிணற்றடிக்குப் போயிற்று. 'எதுக்காக?' என்றபடி நானும் போனேன். சுற்று முற்றும் பார்த்தபடி. ஒரு கைக்குட்டையை என்னிடம் கொடுத்து "இத மாமாவிடம் கொண்டு போய்க்குடு" என்றது. ஒரு சின்னக் கைக்குட்டை. பெண்கள் உபயோகிப்பது. வழவழவென்று, 'கமகம' என்று வாசனை யுடன் இருந்தது. பிரித்துப் பார்த்தேன். 'கே.ஆர்.' இங்கிலீஷ் எழுத்தில், தையல் வேலைப்பாடு செய்திருந்தது. இரண்டு பச்சை இலைகள், ஒரு ரோஜாவுக்குள் அந்த இரண்டு எழுத்துகள்.

"இத நீயே மாமாகிட்டே ஏன் கொடுக்கக்கூடாது..?" என்றேன்.

"ஐயோ.. போடா!" என்றது அக்கா. போனாப் போகிறது என்று நான் அந்தக் கைக்குட்டையை எடுத்துப் போய் மாமாவிடம் கொடுத்தேன்.

மாமா கிளம்பி ரெடியாய் நின்றது.

"என்ன...?" என்றது.

"அக்கா குடுத்துச்சு..." என்றேன்.

வாங்கிப் பிரித்துப்பார்த்தது. ஓர் இளஞ்சிரிப்பு அதன் முகத்தில்.

"ரொம்ப தாங்க்ஸ்னு சொல்லு...!" என்றது.

சூட்கேஸை எடுத்துக்கொண்டு தெருவுக்கு வந்தது மாமா. "பத்திரம் பத்திரம்' என்றாள் அம்மா. "போய்க்கடிதம் போடு" என்றார் அப்பா.

மாமா தெருவில் இருந்து ஜன்னலைப் பார்த்தது.

அக்கா கம்பிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தது.

பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு நான் போனேன். மாமா எனக்கு ஐந்து ரூபாய் கொடுத்தது. நாலு முறை பூரி—கிழங்கு சாப்பிடுவேன்! திரும்பி வந்து அக்காவைத் தேடிப் போனேன். அக்கா, கிணற்றடியில் துணி தோய்க்கும் கல்லில் உட்கார்ந்திருந்தது.

"மாமா போயிட்டுதுக்கா..." என்றேன்.

கைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதது அக்கா. எனக்கும் அழவேண்டும் போலிருந்தது.

1986